

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 9C/124/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4123242871
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Koscelanská
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2025:4123242871.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra v spore žalobcu: A. B. C., so sídlom D. X, E., IČO: XX XXX XXX, zastúpený URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Červeňova 15, Bratislava, IČO: 47 244 895, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Račianska 71, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom, sudkyňou JUDr. Vierou Koscelanskou takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu **z a m i e t a**.
- II. Žalovanému súd **p r i z n á v** a nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 21.12.2023 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na povinnosť zabezpečiť zaslať žalobcovi písomný list podpísaný Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, v ktorom bude ospravedlnenie za nesprávny úradný postup, zapríčinený zbytočnými prietahmi v konaní vedenom na Krajskom súde v Nitre, ktorého formu a obsah uviedol v petite I., na povinnosť zaplatiť mu sumu 373,21 eur titulom náhrady škody (petít II.), náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 2.416,57 eur (petít III.) a k náhrade trov konania. Svojho nároku sa domáhal na základe zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

2. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že nárok odvodzuje od nesprávneho úradného postupu, spočívajúcom v zbytočných prietahoch v súdnom konaní vedenom na Správnom súde Bratislava pod sp.zn. NR-26S/71/2020 (do 31.05.2023 vedenom na Krajskom súde v Nitre pod sp.zn. 26S/71/2020), pričom porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov bolo potvrdené Nálezom Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 594/2022-47 zo dňa 07.02.2023. Predmetom ústavnej sťažnosti bolo konanie začaté na základe žaloby žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva SR. Konajúci súd uznesením č.k. 26S/71/2020-206 zo dňa 08.06.2021 priznal žalobe odkladný účinok do právoplatnosti rozhodnutia správneho súdu vo veci samej, s čím je spojená zákonná povinnosť prejednať správnu žalobu do 6 mesiacov od priznania odkladného účinku. Vzhľadom na to, že konajúci súd v určenej lehote nerozhodol, bol vo veci nečinný, žalobca sa obrátil na Ústavný súd SR, domáhajúc sa vyslovenia porušenia svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a žiadal priznanie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 4.417,- eur a náhrady trov konania. Ústavný súd SR v náleze konštatoval, že konajúci súd mal v zmysle § 187 ods.1 SSP rozhodnúť o žalobe do 08.12.2021, avšak rozhodol až 15 mesiacov od priznania odkladného účinku, čím viac ako dvojnásobne prekročil lehotu na rozhodnutie o žalobe. Ústavný súd kvalifikoval postup konajúceho súdu ako poznačený prietahmi, ktoré možno považovať za zbytočné prietahy, ale primerané finančné zadostučinenie žalobcovi nepriznal. Konajúci súd rozhodol vo veci samej dňa 29.09.2022 tak, že rozhodnutie Finančného riaditeľstva SR zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V dôsledku neprimeranej

dĺžky konania nasledovalo obdobie dlhodobých negatívnych zásahov do osobnostnej integrity žalobcu, vplývajúce na jeho česť, povest', súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy a spoločenské postavenie. Správne konanie trvalo od podania žaloby až do právoplatného rozhodnutia o výške trov konania t.j. po dobu 2 roky 4 mesiace a 29 dní, počas čoho žalobca žil v právnej neistote. Nárok žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy bol vopred predbežne prerokovaný, pričom MS SR žiadosti nevyhovelo ani čiastočne. Žalobca poukázal na to, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je objektívnou zodpovednosťou, pričom je potrebné splnenie troch základných predpokladov a to existencia nesprávneho úradného postupu vo forme zbytočných prietahov v konaní, vznik ujmy a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom majetkovej alebo nemajetkovej ujmy. Je toho názoru, že všetky tieto predpoklady boli kumulatívne splnené. Poukázal na právoplatné rozhodnutie ÚS SR o ústavnej sťažnosti, kde súd konštatoval porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Náhradu materiálnej škody si žalobca vyčíslil vo výške 373,21 eur, ktorá suma predstavuje náhradu trov konania, ktoré boli účelne a dôvodne vynaložené vo vecnej a časovej súvislosti so zbytočnými prietahmi a takéto trovy sú bezpochyby súčasťou nároku na náhradu škody s objektívnou zodpovednosťou štátu v zmysle zákona zákon č. 514/2003 Z.z. Ide o náhradu za tri úkony právnej pomoci a to prevzatie veci a analýza, následné stretnutie s klientom za účelom odstránenie zbytočných prietahov, vypracovanie právneho rozboru veci pre klienta k opodstatnenosti podania ústavnej sťažnosti a právna analýza, stretnutie s klientom a prediskutovanie ďalšieho postupu v súvislosti s Nálezom ÚS SR. Žalobca si uplatnil aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2.416,57 eur (t.j. 83,33 eur / mesiac prietahov v konaní) , pričom pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy zohľadnil intenzitu a hĺbku zásahu do života, ako aj dĺžku konania, keď je toho názoru, že treba brať do úvahy celkovú dĺžku konania 2 roky, 4 mesiace a 29 dní. Poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej priemerná výška náhrady nemajetkovej ujmy je 1.000,- až 1.500,- eur za rok trvania konania. Upozornil aj na slovenskú judikatúru, ktorá sa ustálila na výške priemernej náhrady nemajetkovej ujmy v sume 1.000,- eur za rok trvania konania (12 x 83,33 eur). Poukázal aj na to, že nemajetková ujma spôsobená prietahmi v súdnom konaní sa prezumuje a nie je potrebné ju preukazovať. Zmyslom prezumpcie vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci u fyzickej osoby je v základnom rozsahu reparácia úzkosti, stresu a neistoty a na tieto okolnosti sa nevyžaduje žiadne dokazovanie. Až následky presahujúce základný rámec, teda výrazné a intenzívne zásahy do osobnostných práv, je potrebné zdôvodniť. Žalobca je toho názoru, že stavy stresu, depresii a úzkosti rozhodne presiahli základný rámec, keď vlečúce sa konanie významne ovplyvnilo jeho česť, vážnosť, povest', súkromný a pracovný život, rodinné a spoločenské vzťahy, prispelo k rozvratu jeho osobnosti, podnikateľských aktivít a takmer došlo aj k rozpadu rodiny. Žalobca tiež požadoval ospravedlnenie od MS SR za nesprávny úradný postup zapríčinený zbytočnými prietahmi v súdnom konaní a navrhol, aby súd najskôr rozhodol medzitýmnym rozsudkom o právnom základe nároku a následne rozhodol konečným rozsudkom o výške nároku.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že v roku 2023 bolo na MS SR doručených okolo 30 žiadostí o predbežné prerokovanie nárokov na náhradu škody/nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom a spoločným atribútom predmetných žiadostí je zastúpenie totožným právnym zástupcom, pričom z obsahu žiadostí vyplýva, že ide o tzv. formulárové podania, ktoré sa po právnej stránke zásadne neodlišujú a svojou argumentáciou sú takmer totožné, preto je potrebné pri rozhodovaní prihliadať na čl. 5 základných princípov CSP. Podstatou posúdenia dôvodnosti nároku žalobcu je zistenie, či sú kumulatívne splnené všetky predpoklady a to existencia nesprávneho úradného postupu, vznik majetkovej škody a nemajetkovej ujmy a existenciu príčinnej súvislosti medzi prvými dvoma podmienkami. Toto sporové konanie sa riadi zásadou kontradiktórnosti, čo znamená, že strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia a tieto aj náležite preukázať. Je toho názoru, že k nesprávnemu úradnému postupom nedošlo tak, ako to tvrdí žalobca a nestotožňuje sa s tvrdením, že existenciou zbytočných prietahov je poznačené celé konanie od jeho začatia dňa 23.12.2020 až do právoplatného rozhodnutia o výške náhrady trov konania dňa 22.05.2023. Za dôležité považuje poukázať na ustanovenie § 9 ods.6 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom ku dňu 01.07.2023, ktoré je potrebné aplikovať v súvislosti so zodpovednosťou štátu za škodu titulom nesprávneho úradného postupu, vzniknutou pred 01.07.2023, teda aj na predmetné konanie. Žiadosť o prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy bola doručená žalovanému dňa 04.07.2023 a žaloba na súd bola doručená dňa 22.12.2023, teda už za účinnosť zákona č. 514/2003 Z.z v znení zákona č. 239/2023 Z.z. Ide o nepravú retroaktivitu, ktorá je prípustná a znamená len to, že nový zákon právne kvalifikuje minulé skutočnosti alebo modifikuje, prípadne ruší existujúce právne následky. Nepravá retroaktivita nepôsobí do minulosti, akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, tento stav ale rieši až v

čase účinnosti novej právnej úpravy. Pokiaľ by zákonodarca chcel zabrániť prípustnosti nepravej spätnej retroaktivity právnych noriem, vyslovene by to upravil v prechodných a záverečných ustanoveniach, ktoré však absentujú. V danom prípade neexistuje prekážka priamej aplikácie § 9 ods.6 zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení, vylučujúca vznik práva na náhradu škody spočívajúcej v náhrade nemajetkovej ujmy, ak ÚS SR v konaní o ústavnej sťažnosti rozhodoval o primeranom finančnom zadosťučinení. Vzhľadom na uvedené neexistuje žiadny legitímny dôvod vylučujúci priamu aplikáciu ustanovenia § 9 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení. Bez ohľadu na znenie § 9 ods.6 a možnosť či nemožnosť jeho aplikácie na tento prípad platí, že za ujmu, ktorá bola spôsobená zbytočnými prietahmi bola žalobcovi poskytnutá satisfakcia samotným Nálezom ÚS SR sp. zn. III. ÚS 594/2022-47 zo dňa 07.02.2023. Poukázal na to, že otázku či bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je kompetentný preskúmať iba ústavný súd na podklade ústavnej sťažnosti a nie súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Súd môže pristúpiť k priznaniu náhrady škody až v prípade ak o existencii prietahov bolo rozhodnuté oprávneným orgánom. Žalobcovi prináleží satisfakcia za obdobie od 09.12.2021 do 29.09.2022, tak ako to konštatoval Ústavný súd SR vo svojom náleze, teda iba v období, keď súd nerozhodol do 6 mesiacov od rozhodnutia o odkladnom účinku, ale až dňa 29.09.2022, avšak za toto obdobie už bola žalobcovi priznaná satisfakcia a mimo tohto obdobia nie je preukázaná existencia nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v zbytočných prietahoch. K uplatnenej majetkovej škode uviedol, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal vzniknutú škodu vo výške 373,21 eur, keďže síce súdu predložil listinu, na ktorej bol uvedený súpis úkonov právnej služby, ale nepredložil dôkaz o tom, že by takúto sumu aj skutočne uhradil, teda možno vyjadriť presvedčenie, že uplatnené trovy právneho zastúpenia neboli žalobcom nikdy právnenému zástupcovi uhradené. Zároveň žalovaný uvádza, že s poukazom na § 18 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. prichádza do úvahy iba náhrada trov konania v rozsahu účelne vynaložených trov, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom. Nárok na náhradu trov konania, ktorý si žalobca uplatnil, nepredstavuje trovy podľa § 18 ods.2. Nie je možné osvojiť si záver, že by mal štát niesť zodpovednosť za akékoľvek vynaložené trovy konania, teda aj za neúčelne vykonané úkony a za úkony, ktorých uskutočnenie nebolo v konaní nevyhnutné, alebo nie sú v príčinnej súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom, resp. nesprávne vyúčtované úkony právnej služby. Žalobca si uplatnil náhradu trov konania, za ktoré nenesie zodpovednosť štát, nakoľko neboli vykonané v príčinnej súvislosti s namietaným úradným postupom. Žalobca si uplatnil tiež trovy konania za podanie sťažnosti ústavnému súdu, za ktoré už priznal náhradu samotný Ústavný súd SR priamo v náleze a úkon, ktorý nasledoval až po vydaní nálezu Ústavným súdom SR, ktorý nie je v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom a je neúčelný, keď nesmeroval k odstráneniu nesprávneho úradného postupu, ktorý bol už odstránený. Žalovaný namietal aj voči požadovanému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorý je neopodstatnený a neprimeraný. Nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že nemajetková ujma sa prezumuje, práve naopak je potrebné preukazovať všetky zákonné predpoklady jej existencie, pričom dôkazná povinnosť na splnenie kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy je na strane poškodeného. Nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy nemožno vyvodit' už zo samotnej existencie nesprávneho úradného postupu, bez zreteľa na následky dopadu vzniknutej ujmy na jednotlivé stránky života dotknutej osoby, závažnosť ujmy a okolností, za ktorých k nej došlo. Vyjadril pochybnosti o rozsahu a intenzite zásahu do osobnostných práv žalobcu, ktoré nie sú jasne špecifikované a ani preukázané. Skutkové okolnosti v danom prípade vylučujú náhradu nemajetkovej ujmy v peňažnej, ale aj v nepeňažnej forme (ospravedlnenie). Pisomné ospravedlnenie v znení tak, ako ho navrhol žalobca, nemôže realizovať Ministerstvo spravodlivosti SR, nakoľko porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je oprávnený konštatovať výlučne ÚS SR. Podľa žalobcu Ústavný súd SR svojim rozhodnutím mienil konečným spôsobom reparaovať stav neistoty žalobcu samotným konštatovaním porušenia jeho práv a nepriznal žalobcovi požadované finančné zadosťučinenie a to ani čiastočne. Priznaním akejkoľvek sumy v tomto konaní by došlo k porušeniu ustanovenia § 9 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj k neprípustnej revízii nálezu Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 594/2022-47 zo dňa 07.02.2023. Vyjadril sa aj k navrhovanému vydaniu medzitýmneho rozsudku, pričom poukázal na to, že žalobca tento svoj návrh žiadnym spôsobom neodôvodňuje a žalovaný ho považuje za absolútne neúčelný. Navrhovaný konečný petit považuje za zmätočný a zároveň nevykonateľný, nakoľko žalobca žiadal ospravedlnenie od Slovenskej republiky konajúcej prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR, avšak štát konajúci prostredníctvom konkrétneho orgánu nemôže "osobne podpísať" akýkoľvek list. S ohľadom na uvedené žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

4. Žalobca v replike uviedol, že nesúhlasí s vyjadrením žalovaného. Žalobca má za to, že si splnil povinnosť doručiť žalovanému žiadosť o prerokovanie nároku na náhradu škody v súlade so zákonom a nerozumie námietkam žalovaného, ktorými namieta tzv. formulárové podania. Všetky podania vychádzajúceho z rovnakého zákona budú právne totožné a odlišujú sa len v skutkovom stave. Uviedol, že nárok na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci sa spravuje tzv. absolútnou zodpovednosťou bez možnosti liberácie, čo vyplýva z povinností Slovenskej republiky, ku ktorej sa zaviazala v rámci práva EÚ a judikatúre ESLP, ktorá je záväzná "erga omnes". Zdôraznil, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je objektívna zodpovednosť štátu, ktorej sa nemožno zbaviť a je založená na kumulatívnom splnení troch podmienok - nesprávny úradný postup štátneho orgánu, vznik škody a príčinná súvislosť. Nesúhlasil s argumentom žalovaného, že zbytočnými prieťahmi nie je postihnuté celé súdne konanie od podania žaloby až do vydania právoplatného rozhodnutia o trovách konania. Žalobca trvá na tom, že na administratívne konanie v spojení so správnym súdnym konaním je potrebné nahliadať ako na jeden celok a preto v súlade s judikatúrou ESLP je potrebné vychádzať z celkovej dĺžky konania, nie z dĺžky trvania zbytočných prieťahov. Žalovaný v tomto smere aplikuje príliš reštriktívny výklad, ktorý nie je v súlade s judikatúrou ESLP, preto navrhuje, aby súd vychádzal pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch z ustálenej judikatúry ESLP, ktorou bola stanovená výška nemajetkovej ujmy v sume 1.000,- až 1.500,- eur za rok trvania konania. Žalobca zotrval na svojej právnej argumentácii vo vzťahu k nemožnosti aplikácie novely priamej právnej retroaktivity, ktorá je vylúčená z povahy princípu právnej istoty a zároveň nemožnosti aplikácie novely z dôvodu neexistencie intertemporálnych právnych noriem a zákazu aplikácie nepravej retroaktivity v neprospech poškodenej strany žalobcu voči absolútnej objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci. Žalobca nesúhlasil s tým, že v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, ktorý bol preukázaný nálezom ÚS SR, nemôže byť žalobcovi v tomto konaní poskytnutá ďalšia satisfakcia, nakoľko okrem samotného konštatovania zbytočných prieťahov v konaní a prikázaní vo veci konať, nemožno toto považovať za dostatočnú satisfakciu najmä vo vzťahu k predmetu napádaného súdneho konania, ako aj z dôvodu, že krajský súd nerozhodol v lehote, ktorou sa sám zaviazal. Žalobca sa v rámci konania pred Ústavným súdom SR domáhal aj priznania finančného zadosťučinenia, avšak v tejto časti bol jeho návrh zamietnutý a práve z tohto dôvodu sa domáha priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej výška bude predmetom dokazovania vo veci samej. Ďalej sa vyjadril k vzniknutej majetkovej škode, predstavujúcej trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s prieťahmi konania. Trvá na tom, že na základe vyčíslenia trov právneho zastúpenia a zápisnice z porady dostatočne preukázal existenciu a dôvodnosť vynaložených trov konania, ktorých účelom bolo odstránenie nesprávneho úradného postupu v napádanom správnom konaní. Žalobca náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom (trovy konania) vyčísľil správne v súlade s platnou vyhláškou, pričom ide o účelne vynaložené trovy konania, súvisiace s nesprávnym úradným postupom. Poukázal na to, že ide len o žiadosť minimálneho nároku, na ktorý má právo, pričom dáva do pozornosti rozhodnutia v trestnom konaní, kedy povinnosť štátu na náhradu trov trestného konania nekončiaceho odsúdením je v zásade daná a nevyžaduje sa preukázanie úhrady trov obhajoby zo strany osoby poškodenej. Ďalej uviedol, že aj v prípade, ak sa klient s advokátom dohodne na zmluvnej odmene pri určení nákladov konania, sa výška odmeny advokáta určí podľa vyhlášky o tarifnej odmene. Vyžadovanie akéhokoľvek ďalšieho preukázovania zaplatenia trov konania súvisiacich s nesprávnym úradným postupom, vyčíslených v súlade s vyhláškou na základe advokátskej tarify, zo strany súdu by nebolo na mieste. Je toho názoru, že nárok minimálne čo do jeho právneho základu je dôvodný, pričom konkrétna a konečná výška žalobcom požadovaných nárokov bude predmetom dokazovania súdu. Opätovne poukázal na to, že nemajetková ujma spôsobená zbytočnými prieťahmi sa prezumuje, pričom nespochybňuje preukázovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu výrazných a intenzívnych zásahov do osobnostných práv žalobcu. Preukázovanie zásahu do osobnostných práv je častokrát veľmi náročné, pretože ide o subjektívne pociťovanie krivdy, ktoré sa premieta do každodenného života osobnosti, ktorá je paralyzovaná pri bežných činnostiach, avšak takýto zásah nemusí prerásť do poškodenia zdravia, čoho sa žalobca ani nedomáha a preto nebude preukazovať lekárske správy v súvislosti so stavmi úzkosti a depresie, ktoré zažíval v rámci rizika dorubenia dane. Žalobca má záujem svojim výsluchom preukazovať vznik a intenzitu nemajetkovej ujmy v priebehu konania. Žalovaný nemôže nijakým spôsobom účinne spochybňovať ani existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi zásahom do osobnostných práv žalobcu a zbytočnými prieťahmi v napadnutom súdnom konaní, keďže táto skutočnosť vyplýva aj zo samotného Nálezu Ústavného súdu SR. Žalobca trvá na tom, že preukázal existenciu zásahu do osobnostných práv žalobcu a teda má odôvodnený nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch, ako aj vo forme ospravedlnenia. Žalobca zároveň navrhol aby súd pripustil zmenu petitu žaloby týkajúcu sa opravy orgánu zastupujúceho Slovenskú

republiku, keď v časti petitu týkajúceho sa ospravedlnenia bolo nesprávne uvedené Ministerstva vnútra SR, namiesto Ministerstva spravodlivosti SR. Dňa 02.12.2024 žalobca doručil súdu podanie, v ktorom požadoval okrem náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy aj úrok z omeškania vo výške 9,5% ročne z požadovaných súm s tým, že prvým dňom omeškania žalovaného je deň po uplynutí oznámenia o neuspokojení nárokov z predbežného prerokovania t.j. od 21.12.2023. Žiadal, aby súd zmenu petitu pripustil.

5. Žalovaný v duplike naďalej trval na tom, že žalobca nesprávne interpretuje dĺžku prietahov v konaní, pričom ani argumentácia žalobcu a priložená judikatúra nevyvracia predchádzajúcu argumentáciu žalovaného k existencii/neexistencii nesprávneho úradného postupu resp. jeho rozsahu. Pokiaľ sa žalobca v replike snaží presadiť záver o potrebe prihliadnuť na celkovú dĺžku napádaného konania sp.zn. 26S/71/2020, odvolávajúc sa len na výrok nálezu a nie aj na prislúchajúce odôvodnenie, verifikuje potom záver, že nemožno identifikovať obdobie zbytočných prietahov, ktoré by nebolo "pokryté" nálezom a z toho dôvodu neexistuje obdobie zbytočných prietahov, ktoré by nebolo saturované nálezom ÚS SR, tzn. že neexistuje nesprávny úradný postup, za ktorý by zodpovedala žalovaná v intenciách § 9 ods.6 zákona č. 514/2003 Z.z. a za ktorý bola poskytnutá satisfakcia samotným nálezom. Opätovne poukazuje na fakt, že nie je možné aby všeobecný súd v rámci konania o náhrade škody konštatoval porušenie ústavného práva strany sporu na bezprietahové konanie, osobitne to nie je možné a ani prípustné za situácie, že k takémuto prieskumu už pristúpil ÚS SR a rozhodol nálezom. Aj naďalej zastáva názor, že neexistuje prekážka priamej aplikácie ustanovenia § 9 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z., v znení účinnosť od 01.07.2023, vylučujúca vznik práva na náhradu škody spočívajúcej v nemajetkovej ujme ak ÚS SR v konaní o ústavnej sťažnosti rozhodoval o primeranom finančnom zadosťučinení. Bez ohľadu na názorovú nezhodu medzi žalobcom a žalovaným o možnosti či nemožnosti aplikácie § 9 ods.6 zákona č. 514/2003 Z.z. na tento prípad, posúdenie tejto otázky je v konečnom dôsledku irelevantné, keďže právo žalobcu na náhradu škody v intenciách zákona č. 514/2003 Z.z. nikdy nevzniklo a na tomto nič nezmenila ani novela zákona č. 514/2003 Z.z. účinná od 01.07.2023. Zdôraznil, že za ujmu, ktorá bola spôsobená zbytočnými prietahmi v namietanom konaní v rozsahu identifikovanom nálezom, bola žalobcovi poskytnutá satisfakcia samotným nálezom a žalobcovi už nemôže byť poskytnutá žiadna ďalšia satisfakcia. K nároku na náhradu škody v požadovanej sume 373,21 eur uviedol, že vznik tejto škody žalobca nepreukázal a teda mu ním tvrdená škoda nevznikla. Poukázal na § 18 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. v ktorom je explicitne uvedené, že náhrada škody zahŕňa náhradu účelne vynaložených trov konania, pričom žalobca vynaloženie žiadnych trov konania nepreukázal. Majetková škoda, tak ako si ju žalobca uplatňuje, nepredstavuje trovy konania podľa § 18 ods.2, teda nejde o trovy konania v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu a ak žalobcovi vznikli ďalšie trovy konania, za takéto trovy nemôže neenesie zodpovednosť žalovaná. Takisto požadovaný nemajetkovú ujmu žalobcu nepovažuje za preukázanú, keďže nepredniesol žiadny dôkaz, ktorý by preukazoval tvrdený zásah do jeho osobnostných práv, preto podľa názoru žalovaného neunesol v tejto časti dôkazné bremeno. ÚS SR v náleze zo dňa 07.02.2023 konštatoval, že síce postupom Krajského súdu v Nitre v konaní sp.zn. 26S/71/2020 bolo porušené základné právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, avšak vo vzťahu k finančnému zadosťučineniu dospel k záveru, že okolnosti prejednávanej veci neodôvodňujú, okrem vyslovenia porušenia práv sťažovateľa, aj priznanie finančného zadosťučinenia, a to z dôvodu, že deklarovanie porušenia jeho práv je pre neho dostatočným zadosťučinením. Poznamenal, že priznanie akejkoľvek ujmy v tomto konaní by viedlo k porušeniu § 9 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj k neprípustnej revízii Nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 07.02.2023, č.k. III. ÚS 594/2022-47. V intenciách svojich tvrdení má naďalej za to, že žalobu je potrebné v celom rozsahu zamietnuť.

6. Súd vo veci nariadil pojednávanie, a v súlade s § 142 ods.1 CSP za účasti strán konania pripustil na pojednávaní dňa 18.11.2024 zmenu petitu na základe návrhu žalobcu zo dňa 15.03.2024 a na pojednávaní dňa 03.02.2025 zmenu petitu na základe návrhu žalobcu zo dňa 02.12.2024. Na pojednávaní sa k veci vyjadril právny zástupca žalobcu a zástupca žalovaného a súd vykonal dôkaz aj výsluchom žalobcu.

7. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že ustanovenie § 9 ods.6 zákona č. 514/2003 Z.z. nadobudlo účinnosť od 01.07.2023, pričom v tom čase už bolo právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, v ktorom boli konštatované prietahy v konaní. Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na Ministerstvo spravodlivosti SR bola podaná dňa 04.07.2023 a pokiaľ by malo byť pri riešení nároku žalobcu aplikované toto ustanovenie, tak by žalobcovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy zanikol

celkom alebo sčasti. Ide o priamu retroaktivitu, ktorá nie je prípustná, pretože štát má zodpovednosť za vzniknutú škodu a nemôže sa jej takýmto spôsobom zbaviť. Na tento prípad sa ustanovenie § 9 ods. 6 v znení účinnom od 01.07.2023 nemôže aplikovať. Právo žalobcu na prekorenie veci bez zbytočných prieťahov bolo porušené od podania žaloby do právoplatného skončenia konania, tak ako to vyplýva z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý konštatoval, že náhrada prináleží poškodenému za právnu neistotu v ktorej sa nachádza a táto sa neviaže len na obdobie konkrétnych prieťahov, ale viaže sa na celé konanie až po jeho skončenie, ktorým okamihom dochádza ukončeniu právnej neistoty. Žalobca tak bol v právnej neistote počas celého konania, pričom aj v ústavných nálezoch sa vždy konštatuje, že konanie ako také je poznačené "závadovosťou" a nie je rozhodujúce presne vyšpecifikované obdobie prieťahov a porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Nárok na náhradu škody spočívajúcej v trovách právneho zastúpenia si uplatňuje podľa ustanovenia § 18 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom. Je toho názoru, že trovy súviseli s nesprávnym úradným postupom, napájajú sa na konanie, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, pričom ustanovenie § 18 ods. 2 je potrebné vykladať extenzívnejšie. Celkovo boli žalobcovi poskytnuté tri úkony právnej pomoci, ktoré súviseli s uplatnením nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a boli vynaložené účelne. Tieto trovy si žalobca nemohol uplatňovať v rámci iného konania, pretože sa nejedná o trovy, ktoré by si mohol uplatniť v rámci konania, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu t.j. v rámci konania vedeného pod sp.zn. 26S/ 71/2020 a nejedná sa ani o trovy konania, ktoré si žalobca mohol uplatniť a aj si uplatnil v rámci konania pred Ústavným súdom SR. Ide o trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a to poskytnutím právnej pomoci poškodenému za účelom zvolenia vhodného procesného postupu, smerujúceho k odstráneniu právnej neistoty. Je toho názoru, že nie je potrebné preukazovať, že došlo aj k zaplateniu sumy za poskytnutú právnu pomoc zo strany žalobcu a to obdobne ako v prípade trov obhajoby v rámci trestného konania. Preukázanie presnej sumy za konkrétny úkon je obtiažne, keďže advokát poskytuje tzv. "full servis" a odmena môže byť aj dohodnutá, takže nedá sa preukázať, že žalovaný zaplatil konkrétnu sumu za konkrétny úkon vo výške, ktorá je predmetom žaloby. Trvá na tom, že nárok na nemajetkovú ujmu v dôsledku zásahu do osobnostných práv v základnom rozsahu nie je potrebné preukazovať, nakoľko je zrejmé, že v dôsledku právnej neistoty a s prihliadnutím aj na charakter konkrétneho konania - išlo o daňové konanie, možno vyvodíť, že to žalobcu naozaj zasiahlo. Stretával sa s určitým odporom zo strany okolia a tento stav a neistotu je potrebné odškodniť bez toho, aby sa tieto skutočnosti museli dokazovať. V prípade závažného následku, akým je vznik stresu, depresii, problémov v rodine a profesii, tak tieto je potrebné preukazovať a budú predmetom dokazovania výsluchom žalobcu. Žiadne iné dôkazy nepovažuje za potrebné predkladať. Čo sa týka nároku na ospravedlnenie, domáha sa ho z dôvodu, že vznikli prieťahy v konaní a teda štát, v mene ktorého koná Ministerstvo spravodlivosti SR, by sa malo za vzniknuté prieťahy ospravedlniť. Na záver uviedol, že nárok v uplatnenej výške je daný a preto žiadal, aby súd žalobe vyhovel.

8. Zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že k zmene ustanovenia § 9 došlo na základe novely, ktorá nadobudla účinnosť 01.07.2023, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola podaná na MS SR dňa 04.07.2023 a žaloba na súd dňa 20.12.2023, teda už v čase, kedy toto ustanovenie bolo účinné. Je toho názoru, že § 9 ods. 6 upravuje podmienky uplatnenia nároku z titulu nesprávneho úradného postupu vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy, teda nárok žalobcovi nezanikol, ale boli upravené iba podmienky tak, aby nedochádzalo k duplicitnému uplatňovaniu nemajetkovej ujmy. Novelou tohto ustanovenia išlo o reakciu na to, aby súdy v rámci konania o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nerevidovali rozhodnutia Ústavného súdu SR a aby sa zamedzilo situácii, že keď sa Ústavný súd SR už zaoberal finančným odškodnením, si poškodení neuplatňovali tie isté nároky v rámci konania na všeobecnom súde. V prípade tohto ustanovenia ide o nepravú retroaktivitu, ktorá je prípustná. Novela nemá prechodné ustanovenia, takže je toho názoru, že na uvedený prípad je potrebné aplikovať toto ustanovenie a žalobcovi, ktorý si uplatňuje nárok na nemajetkovú ujmu, tento nárok nemôže byť priznaný. Čo sa týka dĺžky prieťahov v konaní sp.zn. 26S/71/2020 je potrebné vychádzať z nálezu Ústavného súdu SR, ktorý v odôvodnení presne vyšpecifikoval obdobie, ktoré bolo poznačené prieťahmi a to od 09.12.2021, kedy uplynula 6 mesačná lehota na rozhodnutie, do 29.09.2022, kedy bolo vo veci rozhodnuté. Žalobca tak mohlo byť v právnej neistote iba v tomto období a nie počas celého konania. Nárok žalobcu na náhradu škody spočívajúcej v trovách právneho zastúpenia nevyplýva z ustanovenia § 18 ods. 2, ktorý upravuje, že náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu. O nároku na náhradu trov konania žalobcu v základom konaní už bolo rozhodnuté a o nároku na

náhradu trov konania pred ÚS SR bolo tiež rozhodnuté. Pokiaľ si žalobca uplatňuje aj nejaké ďalšie trovy, tak tieto nemôže znášať štát, pretože sa nejedná o trovy účelne vynaložené a nespĺňajú zákonnú definíciu trov konania v zmysle § 18 ods. 2. Navyše poukazuje aj na to, že žalobca má dôkazné bremeno preukázať, že mu táto škoda skutočne vznikla, teda že trovy konania ktoré si uplatňuje aj zaplatil, čím došlo k zmenšeniu jeho majetku. Žalobca existenciu tejto škody doposiaľ nepreukázal. Čo sa týka nároku na nemajetkovú ujmu, túto je potrebné vždy riadne preukázať a bez jej preukázania ju nie je možné priznať. Je toho názoru, že žalobcovi žiadna nemajetková ujma nevznikla, pričom ÚS SR v náleze konštatuje, že zo spisu krajského súdu nevyplýva, že by sťažovateľ v období po uplynutí lehoty na rozhodnutie o žalobe do podania ústavnej sťažnosti upozorňoval krajský súd na existenciu zbytočných prietahov, na prekročenie lehoty na rozhodnutie o žalobe a dožadoval sa rozhodnutia vo veci. Uvedené nesvedčí o pociťovaní právnej neistoty sťažovateľom v takej intenzite, ktorá by si vyžadovala popri vyslovení porušenia sťažovateľových práv aj priznanie finančného zadosťučinenia. Z uvedeného vyplýva, že Ústavný súd SR sa zaoberal aj nárokom na priznanie finančného zadosťučinenia, teda o nároku na nemajetkovú ujmu bolo už rozhodnuté v náleze Ústavného súdu SR. Ďalej uviedol, že predmetom žaloby je nárok žalobcu na náhradu škody v peňažnej a nepeňažnej forme, avšak ani jeden z týchto nárokov nepreukázal, preto nie je dôvodný ani nárok na ospravedlnenie. ÚS SR v náleze vyslovil porušenie práv žalobcu a svojim rozhodnutím reparoval ujmu žalobcu. Navyše formuláciu ospravedlnenia v časti konštatovania porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nie je správna, pretože ministerstvo nemôže vyjadriť takéto konštatovanie, keď toto oprávnenie náleží Ústavnému súdu SR. Na záver uviedol, že zo skutkových okolností vyplýva, že práve Krajský súd v Nitre poskytol žalobcovi najvyššiu ochranu, keď priznal rozhodnutiu odkladný účinok rozhodnutiu a napokon aj zrušil rozhodnutie Finančného riaditeľstva SR. S poukazom na uvedené skutočnosti žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

9. Žalobca vypočutý na pojednávaní uviedol, že podniká od roku 1995 a nikdy pred tým nemal žiadne problémy, ani v súvislosti s daňovou kontrolou. V roku 2018 pri daňovej kontrole úradníci dospeli k záveru, že nezaplatil daň v správnej výške a dorubili mu daňový dlh vo výške 56.000,- eur, pričom mu zablokovali osobný majetok, ako aj podnikateľský účet. Aby mohol ďalej podnikáť, doplatil daň a podal žalobu na Krajský súd v Nitre. Krajský súd rozhodnutie Daňového úradu Nitra zrušil a prikázal mu zopakovať šetrenia. Daňoví úradníci nič z toho, čo im bolo nariadené nevykonali a opätovne vyrubili daňový dlh, ktorý už neuhradil, čím sa dostal na tzv. "čiernu listinu", čo mu značne sťažilo podnikanie. Z činnosti daňového úradu, z toho ako s ním jednali, ako na neho tlačili, volali na výsluchy, prežíval stres, pod vplyvom ktorého začal mať problémy so zrakom, a zistili mu zvýšenú hladinu cukru v očných šošovkách. Voči druhému rozhodnutiu Daňového úradu Nitra podal odvolanie a následne správnu žalobu na Správny súd v Bratislave, kde konanie prebieha už 4 roky a doposiaľ nebolo v ňom rozhodnuté. Po celú dobu od roku 2018 žije v neistote, či bude musieť dlh uhradiť alebo nie, nevie ako sa veci ukončia. Nevedel si vysvetliť prečo konanie či už na Daňovom úrade, alebo na súde tak dlho trvajú, preto sa obrátil na Ústavný súd SR, ktorý mu dal za pravdu a konštatoval existenciu prietahov, pričom sa zaoberal konaním na Krajskom súde v Nitre. So sťažnosťou na prietahy v konaní sa obrátil aj na Finančné riaditeľstvo SR, ale nevie ako to dopadlo. K následkom dlhotrvajúceho konania doplnil, že je otcom rodiny, má tri deti, pričom dve študovali v zahraničí a bolo potrebné financovať potreby rodiny aj štúdiom dcér. On bol jediným zdrojom príjmu pre rodinu, pretože manželka nepracuje, stará sa o ležiacu matku. V dôsledku nezaplatenia niektorých účtov došlo párkrát k odpojeniu od plynu a električky. Musel si požičať od brata a zobrať si úver, s čím manželka nesúhlasila, preto sa medzi sebou aj pohádali, ale úver musel zobrať, kvôli čomu prebdel veľa nocí. So získaním úveru mal problém, pretože figuroval ako dlžník na finančnej správe. Úver mu odsúhlasili, ale musel dokladovať, že podal správnu žalobu a podpísať zmenku. Aj v práci to prinieslo veľa problémov, meškali výplaty, zamestnancom musel znížiť platy a predať aj firemné autá. Dodávateľia s ktorými dlhodobo spolupracoval zmenili voči nemu názor a z opatrnosti žiadali od neho platby v hotovosti. Čo sa týka verejných obstarávateľov bol vylúčený trikrát zo súťaže z dôvodu zápisov na Finančnej správe. Kamaráti a blízki ľudia s ním súcítili, videli že má stres, trápi sa, nevnímali ho ako nezodpovedného človeka. Domov chodieval radšej neskôr, aby manželka nevidela že je v strese, často mu kládla rôzne otázky, bolo to medzi nimi o neustálej konfrontácii. V rodine boli napäté vzťahy a pomaly sa schyľovalo k rozvodu. Daňový úrad Nitra tlačil na neho aby podpísal splátkový kalendár na úhradu daňového dlhu, ale keďže je presvedčený že má pravdu, nepristúpil na splátkový kalendár, pretože by to znamenalo že dlh uznáva. Nakoľko nemá stále tento dlh vyriešený musí brať len malé zákazky a musel znížiť aj stav zamestnancov, predať dve zo štyroch vozidiel a skladové zásoby za zníženú cenu, aby získal nejaké finančné prostriedky. Za celý tento zdĺhavý proces viní Daňový úrad. Predmetom tohto konania je podľa jeho názoru náhrada škody za celé obdobie od

roku 2018 až dodnes, pretože táto vec nie je doposiaľ doriešená. Rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, v ktorom bol úspešný, považoval za rozhodnutie, ktorým bude vec ukončená a problém vyriešený. Myslel si, že to je záverečné rozhodnutie, že daň nemá platiť, ale nestalo sa tak a celé to začalo odznova. Či podal viac sťažností na Ústavný súd SR nevie uviesť.

10. Súd sa oboznámil aj s predloženými listinnými dokladmi a to s ústavnou sťažnosťou žalobcu zo dňa 27.09.2022, rozsudkom Krajského súdu v Nitre č.k. 26S/71/2020-264 zo dňa 29.09.2022, Nálezom Ústavného súdu SR III. ÚS 594/2022-47 zo dňa 07.02.2023, vyčíslením náhrady trov konania zo dňa 03.07.2023, zápisnicou z porady advokáta s klientom, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 04.07.2023, oznámením o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 19.12.2023, rozsudkom KS v Prešove č.k.14Co/1/2024-233 zo dňa 19.02.2024, rozsudkom OS Vranov nad Topľou č.k. 5C/16/2021-174 zo dňa 27.10.2023, rozsudkom KS v Bratislave č.k. 6Co/125/2022-458 zo dňa 14.02.2024, rozsudkom OS Malacky vo veci sp.zn. 32C/30/2021 zo dňa 11.07.2022, úradným záznamom o vedených exekúciách na Okresnom súde Nitra, správou Okresného súdu Banská Bystrica o exekúcii voči A. C. zo dňa 06.02.2025, rozhodnutím Finančného riaditeľstva SR č. SR100759471/2024 zo dňa 01.03.2024, správnu žalobou o preskúmanie rozhodnutia Finančného riaditeľstva SR zo dňa 13.05.2024, návrhom žalobcu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe sp.zn. 2Sf/37/2024 zo dňa 07.10.2024, uznesením Správneho súdu v Bratislave č.k. 2Sf/37/2024-212 zo dňa 15.02.2025, žiadosťou poškodeného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy zo dňa 10.07.2023, zápisnicou o pojednávaní Mestského súdu Bratislava IV. vo veci sp.zn. 16C/19/2024 a pripojeným spisom Správneho súdu v Bratislave sp.zn. NR-26S/71/2020.

11. Z pripojeného spisu Správneho súdu v Bratislave sp.zn. NR-26S/71/2020 vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou na súd dňa 23.12.2020 domáhal zrušenia rozhodnutia Finančného riaditeľstva SR č. 101857050/2020 zo dňa 27.11.2020 ako aj rozhodnutie Daňového úradu Nitra č. 101362653/2020 zo dňa 26.08.2020 a vrátenia veci na ďalšie konanie a rozhodnutie. Súd uznesením č.k. 26S/71/2020-206 odložil vykonateľnosť a dňa 29.09.2022 rozhodol rozsudkom č.k. 26S/71/2020-264 tak, že rozhodnutie Finančného riaditeľstva SR č. 101857050/2020 zo dňa 27.11.2020 ako aj rozhodnutie Daňového úradu Nitra č. 101362653/2020 zo dňa 26.08.2020 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.12.2022.

12. Z nálezu ÚS SR III.ÚS 594/2022-47 zo dňa 07.02.2023 vyplýva, že dňa 27.09.2022 sa žalobca obrátil na ÚS SR a domáhal sa vyslovenia porušenia svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov a žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 4.417,- eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom. Ústavný súd SR rozhodol, že postupom Krajského súdu v Nitre v konaní sp.zn. 26S/71/2020 bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods.2 Listiny základných práv a slobôd a prikázal Krajskému súdu v Nitre v konaní sp.zn. 26S/71/2020 konať bez zbytočných priesťahov, rozhodol o povinnosti KS v Nitre nahradiť trovy konania vo výške 492,31 eur a vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd po podaní žaloby konal plynulo, vykonával úkony potrebné pre rozhodnutie o návrhu na priznanie odkladného účinku žalobe a pre rozhodnutie o žalobe. O návrhu na priznanie odkladného účinku žalobe rozhodol dňa 08.06.2021 tak, že odkladný účinok priznal, v dôsledku čoho bol v zmysle § 187 ods.1 SSP povinný o žalobe rozhodnúť do 6 mesiacov od priznania odkladného účinku, t.j. do 08.12.2021, avšak rozhodol až 29.09.2022, teda po viac ako 15 mesiacoch od priznania odkladného účinku, čím viac ako dvojnásobne prekročil lehotu na rozhodnutie o žalobe. Prekročenie stanovenej lehoty v tomto rozsahu bez existencie objektívnych príčin ústavný súd považuje za zbytočné priesťahy dosahujúce ústavnoprávnu intenzitu. K nároku na priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 4.417,- eur sa ústavný súd vyjadril tak, že pri rozhodovaní prihliadol na celkovú dĺžku napadnutého konania, charakter napadnutého konania, konštatované prekročenie lehoty na rozhodnutie o žalobe, okolnosť, že vo veci bolo medzičasom právoplatne rozhodnuté a ďalšie okolnosti prípadu. Zo spisu krajského súdu nevyplýva, že by sťažovateľ v období po 08.12.2021 (teda po uplynutí lehoty na rozhodnutie o žalobe, ktorej bol priznaný odkladný účinok) do podania ústavnej sťažnosti akokoľvek upozorňoval krajský súd na existenciu zbytočných priesťahov, prekročenie lehoty na rozhodnutie o žalobe, dožadoval sa rozhodnutia vo veci. Uvedené nesvedčí o pociťovaní právnej neistoty sťažovateľom v takej intenzite, ktorá by vyžadovala popri vyslovení porušenia sťažovateľových práv aj priznanie finančného zadosťučinenia. Vchádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že okolnosti sťažovateľovej veci neopodstatňujú okrem vyslovenia porušenia jeho práv aj priznanie finančného zadosťučinenia. Deklarovanie porušenia sťažovateľových práv je pre neho v danom prípade

dostatočným zadosťučinením, preto sťažnosti v časti požadovaného finančného zadosťučinenia nevyhoveli.

13. Zo žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobených výkonom verejnej moci zo dňa 04.07.2023, vyplýva, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., a to s poukazom na Nález ÚS SR zo dňa 07.02.2023, ktorým bolo konštatované porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, keď mal Krajský súd v Nitre rozhodnúť do 08.12.2021, avšak rozhodol až o 15 mesiacov od priznania odkladného účinku, čím viac ako dvojnásobne prekročil lehotu na rozhodnutie o žalobe. Uplatnil si nárok na náhradu škody vo forme náhrady trov konania vo výške 373,21 eur, nemajetkovej ujmy vo výške 2.416,57 eur a žiadal aj ospravedlnenie.

14. Z Oznámenia Ministerstva spravodlivosti SR o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 19.12.2023 vyplýva, že žiadosť bola prerokovaná v zmysle § 15 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom jej nebolo vyhovené z dôvodu, že ÚS SR v náleze konštatoval, že postupom súdu bolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, avšak vo vzťahu k finančnému zadosťučineniu dospel k záveru, že okolnosti prejednávanej veci neodôvodňujú aj priznanie finančného zadosťučinenia a to z dôvodu, že deklarované porušenie je dostatočným zadosťučinením. Predmetným rozhodnutím ÚS SR došlo k náprave a dostatočnej kompenzácii nemajetkovej ujmy na strane žiadateľa. Čo sa týka majetkovej škody žiadateľ nepredložil doklady, ktoré by preukazovali reálnu úhradu trov právneho zastúpenia žiadateľovi, teda nebol preukázaný vznik škody a existencia príčinnej súvislosti medzi majetkovou škodou a nesprávnym úradným postupom.

15. Podľa Čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

16. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

17. Podľa § 3 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

18. Podľa § 3 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

19. Podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

20. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje výkon právomoci orgánom verejnej moci, pri ktorom dôjde k porušeniu právnou normou ustanoveného predpísaného postupu alebo k porušeniu účelu, ku ktorému postup orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci smeruje. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

21. Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení účinnom do 01.07.2023, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola taký postupom spôsobená škoda.

22. Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení účinnom od 01.07.2023, pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo zbytočných prietáhoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy v konaní, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

23. Podľa § 9 ods.6 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení účinnom od 01.07.2023, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. Právo na náhradu škody spočívajúcej v náhrade nemajetkovej ujmy nevznikne, ak súd v správnom súdnictve v konaní o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy, Ústavný súd Slovenskej republiky v konaní o ústavnej sťažnosti rozhodoval o primeranom finančnom zadosťučinení, alebo Európsky súd pre ľudské práva v konaní o porušení práva na prejednanie veci v primeranej lehote rozhodoval o spravodlivom zadosťučinení, a to v rozsahu nemajetkovej ujmy spôsobenej skutočnosťami, ktoré pri tomto rozhodovaní mohli byť zohľadnené bez ohľadu na to, že zohľadnené neboli z dôvodu na strane poškodeného.

24. Podľa § 15 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

25. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

26. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

27. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

28. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- e) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- f) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- g) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- h) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

29. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

30. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trov konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom.

31. Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, súčasťou trov konania sú aj trov právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

32. Podľa § 214 Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP), ak je to účelné, súd môže rozhodnúť najskôr len o základe alebo dôvode uplatneného procesného nároku medzitýmym rozsudkom.

33. S poukazom na citované ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, súd konštatuje, že zákonom č. 239/2023 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.07.2023, bolo zmenené pôvodné ustanovenie § 9, v rámci ktorého pribudlo ustanovenie § 9 ods.6, podľa ktorého tak, ako to vyplýva z dôvodovej správy, boli upravené podmienky uplatnenia nároku na náhradu škody spočívajúcej v náhrade nemajetkovej ujmy. Týmto ustanovením sa zabraňuje duplicitu pri odškodňovaní za nesprávny úradný postup, resp. zabraňuje sa i situácii, aby podľa zákona č. 514/2003 Z.z. mohlo byť priznané zadosťučinenie, ak už Ústavný súd SR o primeranom zadosťučinení rozhodoval, a to bez ohľadu na to, či toto priznal alebo nepriznal. Pri rozhodovaní o primeranom zadosťučinení ústavným súdom a náhrade nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. môžu byť zohľadňované rovnaké skutočnosti a to, že pôjde o satisfakciu toho istého obdobia prietahov v konaní a dopadov na poškodeného. Účelom predmetného ustanovenia je stanoviť pravidlo, ak nejaké skutočnosti boli zohľadnené ÚS SR, nemôžu byť opätovne dôvodom na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č.514/2003 Z.z.. Zákon č. 239/2023 Z.z. vo vzťahu k tejto zmene zákona č. 514/2003 Z.z. neobsahuje intertemporálne ustanovenie, ktoré by riešilo spôsob stretu starej a novej úpravy. Súd je preto toho názoru, že pri posudzovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, uplatneného už v čase účinnosti tejto úpravy (žiadosť o predbežné prerokovanie ako aj žaloba boli podané po 01.07.2023), je potrebné vychádzať zo znenia zákona účinného v tomto čase a teda aplikovať ustanovenie § 9 ods.6 zákona č. 514/2003 Z.z. V danom prípade ide o nepravú retroaktivitu právneho predpisu, ktorá je prípustná, pretože pri nej zákonodarca uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých vzťahov a nebráni novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava (uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu) zavádza do budúcnosti nový režim a mechanizmus (procedúru) uplatnenia týchto práv alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti. Akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy a uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých právnych vzťahov, ale tento stav rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy. O nepravú retroaktivitu môže ísť napriek tomu, že zákonodarca prípadne novým právnym

predpisom zároveň s účinnosťou do budúca prinesie určité zmeny aj tých práv (alebo povinností), ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Nezlúčiteľná s princípmi, na ktorých je budovaný právny štát, je pravá retroaktivita, kedy zákonodarca v novom právnom predpise neuzná práva alebo povinnosti založené právnymi skutočnosťami, ktoré sa ako právne skutočnosti uznávali na základe skoršieho (predchádzajúceho) právneho predpisu, teda neskorší právny predpis so spätnou účinnosťou upravuje vzťahy, ktoré vznikli v minulosti, v dôsledku čoho nastáva stav, kedy účinnosť neskoršieho predpisu nastáva skôr ako jeho platnosť. Súd poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 10Sžso/57/2013 zo dňa 05.11.2014.

34. Vzhľadom na uvedené súd na uplatnený nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy aplikoval § 9 ods.6 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.07.2023 a dospel k záveru, že tento nárok nie je možné priznať. V konaní nebolo sporné, že ÚS SR v Náleze III. ÚS 594/2022-47 zo dňa 07.02.2023 konštatoval prieťahy v konaní, ktoré v odôvodnení rozhodnutia definoval obdobím od prekročenia stanovenej lehoty na rozhodnutie o žalobe t.j. 09.12.2021 do rozhodnutia o žalobe t.j. do 29.09.2022, v dôsledku čoho 6 mesačnú zákonnú lehotu dvojnásobne prekročil (rozhodol po viac ako 15 mesiacoch), čo možno vyvodit' z vyjadrenia ústavného súdu v odôvodnení nálezu že: "Prekročenie stanovenej lehoty v tomto rozsahu bez existencie objektívnych príčin ústavný súd považuje za zbytočné prieťahy dosahujúce ústavnoprávnu intenzitu". Ústavný súd SR sa zaoberal aj finančným zadosťučinením ako náhrady nemajetkovou ujmu, ktorú žalobca žiadal vo výške 4.417,- eur a to za intenzívny zásah do základných ľudských práv, stratu dôvery v naplnenie pojmu materiálny právny štát a utrpenú ujmu. ÚS SR tento nárok nepriznal s odôvodnením, že okolnosti sťažovateľovej veci neopodstatňujú okrem vyslovenia porušenia jeho práv aj priznanie finančného zadosťučinenia. Z uvedeného vyplýva, že ÚS SR v konaní o ústavnej sťažnosti rozhodoval aj o primeranom finančnom zadosťučinení a to v rozsahu nemajetkovej ujmy spôsobenej skutočnosťami, ktoré nastali v dôsledku prieťahov v konaní vedenom pod sp.zn. 26S/71/2020, to znamená aj ich dopadom na ľudské práva žalobcu a jeho nárok vyhodnotil ako neopodstatnený. Vychádzajúc zo znenia § 9 ods.6 zákona č. 514/2003 Z.z. súd dospel k záveru, že právo žalobcu na náhradu škody, spočívajúcej v náhrade nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom, mu v tomto prípade, kedy Ústavný súd Slovenskej republiky v konaní o ústavnej sťažnosti rozhodoval o primeranom finančnom zadosťučinení, nevzniklo, preto mu nemajetkovú ujmu nemohol priznať.

35. Odškodnenie nemajetkovej ujmy možno poskytnúť vo forme peňažného zadosťučinenia a v nepeňažnej forme (ospravedlnenie). V nadväznosti na vyššie uvedené považuje súd nárok žalobcu aj na náhradu nemajetkovej ujmy vo forme ospravedlnenia za vzniknuté prieťahy v konaní, za nedôvodný. ÚS SR v náleze vyslovil porušenie základných práv žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a súdu bolo prikázané konať bez zbytočných prieťahov, čím Ústavný súd SR ako orgán, ktorému táto kompetencia prináleží, svojim rozhodnutím poskytol zadosťučinenie a túto satisfakciu súd v zhode s názorom ústavného súdu považuje za dostatočnú a nevidí dôvod na opakované konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods.2 Listiny základných práv a slobôd aj zo strany žalovaného, ktorému táto kompetencia neprináleží. Vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v konaní Krajského súdu v Nitre, ktorá nevykazuje zvýšenú mieru závažnosti, je samotné konštatovanie porušenia práva v Náleze Ústavného súdu SR dostatočným zadosťučinením.

36. Bez ohľadu na to, že v danom prípade súd nárok na nemajetkovú ujmu žalobcovi nepriznal s poukazom na § 9 ods.6, považuje za potrebné uviesť, že z ustálenej rozhodovacej praxe súdov vyplýva, že náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nemožno vyvodit' iba zo samotnej existencie nesprávneho úradného postupu, bez zreteľa na následky dopadu vzniknutej ujmy na jednotlivé stránky života dotknutej osoby, závažnosť ujmy a okolnosti za ktorých k nej došlo. Argumentácia žalobcu, že s poukazom na judikatúru ESLP súdy v spore o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej prieťahmi v konaní neprináleží skúmať existenciu konkrétnych následkov, pretože sa prezumujú, súd nepovažuje za dôvodnú, nakoľko je v rozpore s ustanovením § 17 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z., z ktorého vyplýva, že nárok na nemajetkovú ujmu možno priznať iba v prípade, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením a spôsobenú ujmu nie je možné uspokojiť inak, teda existencia týchto skutočností musí byť preukázaná. Zároveň treba vychádzať aj z toho, že objektívna zodpovednosť štátu za vznik nemajetkovej ujmy predpokladá splnenie podmienok existencie nesprávneho úradného postupu, vznik nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť medzi nimi a aj tieto okolnosti musia byť v konaní preukázané. Pokiaľ ide o výšku nároku, tak táto sa určuje s prihliadnutím na okolnosti v zmysle § 17

ods.3, ktoré sú tiež predmetom dokazovania. Preukázanie všetkých predpokladov pre vznik nároku na nemajetkovú ujmu zaťažuje poškodenú osobu, ktorá sa nároku domáha a nesie tak dôkazné bremeno, aby vznik nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života a intenzitu zásahu nie len tvrdila, ale aj spoľahlivo preukázala. Žalobca tvrdil, že dlhotrvajúce konanie (mal na mysli celkové konanie v jeho daňovej veci, ktoré nie je doposiaľ ukončené) má za následok vznik stresov, zdravotné problémy so zrakom, sťaženie podnikania, s čím sú spojené finančné problémy dopadajúce aj na rodinu, avšak žiadnym relevantným dôkazom to nepreukázal. Súd síce nespochybňuje, že ak doposiaľ nebolo rozhodnuté o daňovom nedoplatku, má táto skutočnosť vplyv na pokojný a bezproblémový život žalobcu, žijúceho v neistote, či daňový dlh bude alebo nebude musieť uhradiť a je tiež pravdepodobné, že táto situácia mohla ovplyvniť aj jeho podnikateľskú činnosť i finančné zázemie, avšak žiadne dôkazy, z ktorých by bolo možné posúdiť existenciu konkrétnych následkov a mieru ich intenzity a závažnosti, a to vo vzťahu iba k obdobiu od 09.12.2021 do 29.09.2022, ktoré obdobie bolo poznačené prieťahmi v konaní vedenom na Krajskom súde v Nitre pod sp.zn. 26S/71/2020, nepredložil a ani neoznačil. K povinnosti poškodeného preukázať následky prieťahov v konaní, teda vznik svojej ujmy v jednotlivých oblastiach života, intenzitu zásahu ako aj to, že samotné konštatovanie porušenia práv nie je v konkrétnom prípade dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie alebo zmiernenie jeho nemajetkovej ujmy súd poukazuje na rozsudok NS SR sp.zn. 7Cdo/222/2021 zo dňa 30.03.2023.

37. Predmetom konania bol aj nárok žalobcu na náhradu škody vo výške 373,21 eur, predstavujúcej trovy právneho zastúpenia za tri úkony právnej pomoci, ktoré boli vyčíslené podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Svoj nárok oprel o ustanovenie § 18 ods.2 zákon č. 514/2003 Z.z., z ktorého vyplýva, že náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom. Uplatnený nárok žalobcu nemožno podriaďiť pod toto ustanovenie, pretože nejde o trovy, ktoré vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu. V konaní sp.zn. 26S/71/2020, v ktorom došlo k prieťahom, bolo o nároku na náhradu trov konania rozhodnuté v prospech žalobcu a o trovách konania súvisiacich s podaním ústavnej sťažnosti pre porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov rozhodol ÚS SR ich priznaním žalobcovi. Trovy konania, ktoré sú uplatnené v tomto konaní, vznikli jednak v období pred podaním ústavnej sťažnosti a to za dva úkony: 1./ prevzatie veci, analýza a stretnutie s klientom za účelom prediskutovania postupu s cieľom odstránenia zbytočných prieťahov a posúdenia opodstatnenosti podania sťažnosti predsedovi súdu alebo ústavnej sťažnosti, 2./ vypracovanie právneho rozboru pre klienta k opodstatnenosti podania sťažnosti predsedovi súdu alebo ústavnej sťažnosti s cieľom efektívneho odstránenia zbytočných prieťahov v konaní a jednak v období po vydaní Nálezu ÚS SR III.ÚS 594/2022-47 zo 07.02.2023 a to za jeden úkon: 3./ právna analýza a stretnutie s klientom za účelom prediskutovania nálezu ÚS SR a prediskutovanie ďalšieho postupu s cieľom odstránenia zbytočných prieťahov v konaní, nakoľko v konaní sp.zn. 26S/71/2020 nebolo ešte právoplatne rozhodnuté o trovách konania. K tomuto poslednému úkonu súd dodáva, že rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 26S/71/2020-264 zo dňa 29.09.2022, ktorým súd zrušil rozhodnutie Finančného riaditeľstva SR a Daňového úradu Nitra a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nadobudol právoplatnosť dňa 10.12.2022, teda ešte pred vydaním nálezu a od tohto okamihu bol povinný vo veci konať už Daňový úrad Nitra, preto nemá žiadnu logiku právna analýza a diskusia o ďalšom postupe s cieľom odstránenia prieťahov v konaní na Krajskom súde v Nitre. Ak bol takto úkon pre žalobcu vykonaný, tak nemá žiadnu príčinnú súvislosť s konaním na Krajskom súde v Nitre. Súd je toho názoru, že ak by trovy právneho zastúpenia boli považované za majetkovú škodu, na ktorú má žalobca nárok v zmysle ustanovenia § 9 ods.1 prvá veta, ods.6 prvá veta a § 17 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z., musela by byť preukázaná príčinná súvislosť s riešením nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v prieťahoch v konaní na Krajskom súde v Nitre, vyslovených v Náleze ÚS SR III. ÚS 594/2022-47 zo 07.02.2023 a zároveň by žalobca musel existenciu škody, ktorá mu vznikla vyplatením trov právneho zastúpenia, riadne preukázať. Žalobca však žiadnym spôsobom nepreukázal, že mu škoda vo výške 373,21 eur skutočne vznikla a to vyplatením tejto sumy svojmu právnenému zástupcovi, čím by reálne aj došlo k úbytku v jeho majetkovej sfére. Vzhľadom na uvedené súd aj v tejto časti považoval nárok za nepreukázaný a nemohol ho priznať.

38. Nakoľko súd na základe vykonaného dokazovania nepovažoval nárok žalobcu na náhradu škody, nemajetkovej ujmy v peniazoch a na ospravedlnenie za dôvodný, nebolo účelné a ani potrebné vydávať medzitýmny rozsudok, keď súd vydal konečné rozhodnutie, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol.

39. Podľa § 255 ods.1 Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP"), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

40. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

41. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu a nakoľko v konaní bol úspešný žalovaný v plnom rozsahu, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%. Podľa § 262 ods.2 CSP o výške trov konania rozhodne samostaným uznesením súdny úradník po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Nitra na Krajský súd v Nitre.

Odvolanie musí mať náležitosti podľa § 127 ods. 1 a ods. 2 CSP, podľa ktorého, ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje a e) podpis. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 364 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 CSP)

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.